

arkus

Lea a koné

JAZDECKÁ HORŮČKA

Christiane Gohl

Christiane Gohl

Jazdecká horůčka

Lea a kone

VYDAVATELSTVO
ARKUS

Original title: Lea und die Pferde. Reitfieber

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG

© 2009 Bastei Lübbe AG, Germany

Slovak edition © 2018 ARKUS vydavateľstvo, s.r.o.

Translation © 2018 PhDr. Danka Banská

Cover design © 2018 Richard Mečíř

Z nemeckého originálu Lea und die Pferde: Reitfieber, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Boje Verlag v roku 2009,

preložila PhDr. Danka Banská.

Obálku navrhol Richard Mečíř.

Vydal ARKUS vydavateľstvo, s.r.o., Senica

v roku 2018 ako svoju 399. publikáciu.

Prvé vydanie.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-097-0

Romantická vychádzka

Pst, buď ticho, zobudíš Baumannovcov!“

Thorsten, môj priateľ, býval niekedy troška nemotorný a keď sme sa teraz, kým ešte všetci spali, zakrádali po stajni, potkol sa o nejaké nablízku stojace vedro s vodou. Hľadájúc oporu, zachytil sa o hromadu ohlávok a čeleniek, ktoré vzápätí s rachotom padli na zem. A kone tiež prispeli k tomu, aby na nás upozornili. Môj Žolík bol obrovský kôň s veľkými nohami a jeho kopytá robili v stajňovej uličke náležitý lomoz. Ani Mano, Thorstenov sivko, nebol žiadna tichá voda.

„Keď sa tu budeme zakrádať, ešte viac ich vystrašíme,“ tvrdil Thorsten. „Potom si pomyslia, že sme zlodeji koní. Ale, človeče, prečo je len taká tma?“

„Hneď bude svetlo!“ prorokovala som a stlačila vypínač. „A okrem toho chceme jazdiť pred východom slnka. Predtým nutne býva šero!“

„Pred pár týždňami bolo svetlo už o pol šiestej...“ reptal Thorsten ďalej. V skutočnosti bol náš zámer vlastne nápadom vrcholného leta. Po celé prázdniny sme plánovali vyjsť si dakedy za rosy, a tým uniknúť letnej horúčave a hmyzu. Bohužiaľ, zakaždým nám do toho niečo vošlo. A teraz bol september, dnes mala znova začať škola a toto bola pre našu romantickú vychádzku zo všetkých príležitostí tá posledná. Takže keď včera po dvoch daždivých týždňoch konečne opäť svietilo slnko, narýchlo sme sa s Thorstenom rozhodli. Dnešné ráno sa síce ukázalo byť viac hmlisté a vôbec nie také vábivé, ale teraz som už nepripustila žiaden odpor.

Tak ticho, ako sa len dalo – napokon, moja priateľka Svenja a jej rodičia bývali nad stajňami – priviedli sme Žolíka a Mana z pastviny a v stajňovej uličke sme ich priviazali, aby sme ich očistili a osedlali. Zdalo sa, že oba kone sú dobre

naladené, hoci Mano trochu žmúril do svetla. Zrejme ešte ležal a Thorsten ho musel vyrušiť. Z toho dôvodu mal zatiaľ vlhkú kožu. Thorsten ho iba rýchlo vykefoval, riadne česať sa vlhkého sivka nedalo. Žolík mal rovnako skrehnutú kožu, ale predsa len už bol na nohách a pozdravil ma svojím zvyčajným prenikavým erdžaním. Žolík bol vždy nadšený, že ma vidí, a ja som dúfala, že jeho jasanie naozaj patrí mne, a nie maškrtke na privítanie. Teraz, kým som ho česala, s pôžitkom vystrčil svoj nos tapíra. Miloval masáž a keď som ju dnes skrátla, vyzeral takmer sklamane.

„Je mi to ľúto, silák, ale potom je ešte škola,“ vysvetlila som mu. „Keď chceme predtým stihnúť veľký okruh, už čoskoro musíme vyraziť.“

S Thorstenom sme sa zhodli na tom, že jazda pred východom slnka by mohla byť trochu dlhšia než každodenný klus po lesíku. Bol tu jeden okruh, ktorý viedol cez niekoľko kopcov a nakoniec poskytoval d'alekosiahly výhľad ponad les a na veľké množstvo diaľnic. Bývali sme v husto osídlenej oblasti a pokiaľ išlo o romantické krajinky, nemohli sme si vyberať.

Keď sme s chuťou vyštartovali, Žolík sa sebaisto vydal na cestu svojím obvyklým krokom akoby v sedemmíľových čižmách. Bol to temperamentný kôň a ja som nie vždy dokázala zvládnuť jeho náhlenie. Vlastne, toto si rozhodne myslela moja učiteľka jazdy, pani Tommsová, podľa ktorej bol pre mňa Žolík o číslo väčší. Jazdila som iba necelé dva roky, kým Žolík už mal za sebou úspešnú pretekársku kariéru a veľa zlých skúseností so ctižiadostivými majiteľmi. Ja som však nenadobudla Žolíka jednoducho kúpou z rozumu, ale prostredníctvom skutočného príbehu lásky k nemu. Začalo sa to, keď do mňa opatrne štychol svojím špicatým nosom, a končilo skúškou nervov hodnou sfilmovania, ktorá takmer priviedla Žolíka k mäsiarovi, potom ale predsa len ku mne a do Svenjinej stajne.

Teraz som však o tom rozmýšľať nedokázala. Žolík a Mano sa dostali na prvú poľnú cestu a denné svetlo sa predieralo cez pomaly sa rozplývajúcu hmlu, ktorá veštila, že východ slnka nebude až taký veľkolepý. Thorsten a ja sme teda nechali kone klusať. Pre Thorstena to nebol žiaden problém. Zo začiatku mal síce s Manom isté ťažkosti, napokon, sivko bol bývalý skokan, nastavený na určité tempo. Teraz však už obaja takmer dokonale ťahali za jeden povraz, predovšetkým od chvíle, kedy Thorsten presedlal na westernový štýl jazdy. Vo westernovom sedle sedel teraz naozaj bezpečne a pohodlne, kým mňa Žolík ešte stále dosť povytriasal. Môj kôň mal mohutné pohyby, ktoré sa dali len ťažko zvládnuť.

„Ale zato je to „kôň, ktorý stráži hmotnosť“, snažila sa ma utešiť Svenja. „Keď jazdiš na takých koňoch, automaticky si držiš svoju hmotnosť, nemusíš pre to urobiť vôbec nič. Človek spotrebuje desivo veľa kalórií iba na to, aby udržal rovnováhu. Môj pony naproti tomu...“

Svenjina islandská kobyľa Hrifla sa hýbala mäkko ako po masle, rovnako ako Millie, pony mojej mamy. Ale my všetky sme beztak nemali starosti s hmotnosťou. Svenja bola nízka a drobná, ja s mamičkou sme boli vysoké, ale tenké.

Thorsten a ja sme teraz prechádzali lesom a zo všetkých síl sme sa snažili nájsť v tom niečo romantické. Keď sa napokon skutočne rozvidnelo, pokúsili sme sa držať sa za ruky, ale Thorstenove prsty neboli o nič teplejšie ako moje a navyše boli aj vlhké. Pritom v skutočnosti nepršalo, ale zdalo sa, že hmla nám zaliezla do všetkých záhybov šiat a padajúca vlhkosť nám vytvorila vo vlasoch a na hrivách koní kvapôčky. Bolo to ešte menej romantické než obyčajný chlad.

„Menší cval?“ spýtal sa Thorsten, keď sme prišli k svahu. Pre cval so Žolíkom som uprednostňovala vyvýšeniny, pretože vtedy som mala väčšiu šancu neskôr ho opäť zastaviť. Tadiaľto sme klusali už predtým, pahorok nebol veľmi vysoký, a tak sa

Žolík nemohol unaviť. Zdalo sa však, že ani Thorsten si neželal nič iné, než mať jazdu čím skôr za sebou. Vyzeral byť rovnako premrznutý ako ja. Jeho troška okrúhla tvár pod kučeravými blond vlasmi, ktoré mu vykúkali spod jazdeckej čiapky, od zimy očervenela. Napriek tomu vyzeral neprekonateľne dobre. Počas minulých mesiacov očividne stratil „detskú slaninu“ a teraz vyzeral trochu ako Leonardo DiCaprio vo svojich prvých filmoch. Bola som riadne pyšná, že mám takéhoto priateľa.

„No dobre!“ poznamenala som teraz trochu váhavo. „Veď ešte nejaký čas nebude v lese príliš veľa dôchodcov s jazvečíkmi...“

Niekoľko chodcov sa však predsa len muselo prechádzať so svojimi psami po niektorých z mála jazdeckých trás, a tak so Žolíkom stále hrozilo nebezpečenstvo, že ich rozdrví.

Ako vždy, aj teraz prijal môj kôň podnet na cval s nadšením. Tento veľký hnedák Mana ihneď predbehol a mohutnými skokmi vyrázil po malom svahu nahor. Bohužiaľ, keď som hore potiahla opraty, vôbec sa nechystal zastat'. Prirodzene, skúsila som to aj s hlbokým sedom, pohybom bedier a nakoniec aj „čarovným slovíčkom“ Stoooj!, na ktoré Thorsten úspešne naučil svojho Mana. Jeho sivko prahol po maškrkách ešte viac ako Žolík a len čo to slovo zaznelo, ihneď zarazil podkovy do zeme. Thorsten ho potom vždy odmenil kúskom chleba. Žolík si však často nebol istý, čo je krajšie – či pretekanie alebo maškrtenie, a dnes sa rozhodol, že si cval o niečo predĺži. Nadšene sa hnal dolu kopcom – a akoby to nestačilo, ešte sme sa aj ocitli v hustej hmle. Hore už bola viditeľnosť celkom dobrá, ale teraz sa Žolík ponoril do mliečneho oparu, v ktorom si človek sotva dovidel na ruku pred očami. K tomu bolo ešte aj mokro a chladno a kožené opraty sa mi len tak kížali pomedzi prsty.

„Tak už konečne stoj!“ kričala som na svojho roztopašného koňa a pokúšala som sa vyhnúť konárom, ktoré niekoľko

zloprajných stromov nechalo drzo visieť ponad cestu. A potom sa to mohutné konské telo podo mnou myklo! Žolík zastal tak náhle, že som sa mu ponad sedlo zošmykla na krk. Keby som nepustila opraty a neoblapila ho a keby rozčúlene nezdvihol hlavu, ale ju namiesto toho sklonil, tak by som určite spadla na zem.

Takto som sa ale dokázala rýchlo narovnať a i ja som vzápätí zistila, čo presvedčilo Žolíka, aby zastal. Krížom cez jazdeckú cestu bola napnutá červeno-biela stuha a hneď za ňou cesta mizla v priepasti!

„Čo to má byť?“ zdesene sa spýtal Thorsten. Mano sa práve vynoril za nami. Síce tiež cvalom, ale nepochybne viac pod kontrolou ako môj obor. „Veď tí vybagrovali polovicu lesa!“

„Nová diaľnica!“ spomenula som si s povzdychom. „Svenja o tom rozprávala. Ale ... takto dramaticky som si to nepredstavovala!“

„Kedysi tu boli ešte ďalšie cesty,“ smutne poznamenal Thorsten. „Ale čo teraz urobíme? Vrátime sa naspäť? V tom prípade ale nestihneme školu.“

„Obíďme to dookola,“ navrhla som. „Dolu kopcom, stále popri brale. Dole sa určite bude dať vyjsť späť na cestu.“

„Ale je to celkom pekne šmykľavé...“ zvažoval Thorsten. „Museli by sme jazdiť krížom cez polia a klesanie miestami vyzerá byť dosť strmé.“

„Ale čo, hybaj, kone pôjdu krokom, to zvládnem,“ tvrdila som a rázne som Žolíka nasmerovala doprava do lesa.

Thorsten dovysoka nadvihol obočie. „Áno, obzvlášť tvoj. Cvalom dolu po ceste, v takej hmle a vlhku. Veď sa zabiješ! Kedy sa ho konečne naučíš ovládať?“

To šomranie som teraz ešte tak potrebovala!

V každom prípade som Thorstena nepokladala za hodného odpovede, ale Žolíka som neúprosne držala za opraty, aby aspoň teraz svojvoľne nevyštartoval. Na to sa však nechystal.

To za-stavenie tesne pred priepasťou ho určite prebralo, a tak teraz veľmi pokorne ťapkal krok za krokom dolu svahom. Tentoraz teda držal krok spolu s poslušným Manom. Sivko však akosi stratil rovnováhu a zľahka si pritom ľahol na nos. Thorsten sa našťastie dostal zo strmeňov dostatočne rýchlo na to, aby nepristál pod ním, no na záver sa obaja brodili v blate a museli dosť bojovať, aby sa dostali na nohy. Mano mal napokon jeden bok hnedý – a Thorsten znova raz vyzeral ako príšera z močiara. V ceste dolu svahom pokračoval ako prvý – a vrhal na mňa jedovaté pohľady, keď som sa nedokázala prestať chichotať.

Nakoniec sme sa naozaj dostali k diaľnici križujúcej terén, a potrebovali sme sa dostať na druhú stranu. Pôda tu však bola taká kašovitá, že kone sa až po priehlavky prepadali do bahna.

„Dúfajme, že to podkovy vydržia,“ vzdychla som si. Mama by mi pekne naložila, keby Žolík jednu stratil. Koniec koncov, iba nedávno tu bol kováč a jeho návšteva jej vždy urobila riadnu dieru do rozpočtu.

Thorsten naďalej trucoval. Nálada sa mu zlepšila až potom, keď konečne opäť sedel v sedle. Manovi sa našťastie nič nestalo, padal pozvoľna a do mäkkého. A vtom sa konečne ukázalo slnko. Avšak napriek tomu nám spadla sánka, keď sme zistili, kde sme sa ocitli.

„Veď sme v podstate celkom blízko domova...“ povedala som nešťastne a vrhla som pohľad na cestu, ktorá sa pred nami otvárala vpravo i vľavo. Ak sme chceli tento okruh ukončiť obvyklým spôsobom, museli sme ísť doprava. Cesta ústila do tunela, ktorý viedol popod diaľnicu. Avšak pri zostupe sme sa dostali ďaleko od tohto podjazdu. Boli sme v nepriaznivej situácii, vzdušnou čiarou to boli síce iba dva kilometre od Svenjinej stajne, no jediná bezpečná cesta, ktorou by sme sa tam mohli dostať, by si určite vyžiadala hodinu navyše.

„Musíme ísť cez most,“ povzdychol si Thorsten a zahryzol si do pery. „Inak to nestihneme.“

„Tuším to bol hlúpy nápad s tým východom slnka pred začiatkom školy,“ skonštatovala som. Thorsten mi neodpovedal.

„Takže čo urobíme?“ spýtal sa nakoniec.

Mykla som plecami. „Diaľničný most. Vylúčené, aby sme hneď v prvý deň prišli príliš neskoro.“

Obrátili sme teda kone doľava a začali sme klusáť – cesta viedla k diaľnici a potom popri nej, ale na to boli kone zvyknuté. Ako by však boli reagovali, keby museli ísť po moste...

„Zosadneme?“ spýtala som sa nervózne.

Thorsten rozhodne potriasol hlavou. „Nie! Jazdci to zvládnu na koni! A okrem toho: Len si predstav, že nám kone utečú a domov prídu samotné. Tu sa to môže stať!“

Posledný kilometer tohto okruhu viedol po hradských. Síce nie po naozaj veľkých, ale dva voľne bežiacie kone by tam napriek tomu mohli natrafiť na nejaké auto.

Začala som zuby a keď sa pred nami konečne vynoril most, pevne som Žolíka uchopila za opraty. „Neťahať, skoncentrovať ho!“ počula som v duchu prísny hlas učiteľky jazdy a naozaj som skúsila použiť nielen opraty, ale predovšetkým kríže a stehná, aby som udržala Žolíka pod kontrolou.

Thorstenovi sa tu darilo lepšie. Jeho Mano mal westernové uzdenie, ktoré pôsobilo výrazne ostrejšie ako moja uzda. V prípade núdze by ním mohol sivka zastaviť skôr – aj keby mu pri tom spôsobil trocha bolesti.

Žolík veľmi statočne položil kopytá na most a len si trocha potancoval, keď hukot okoloidúcich áut zaznamenal tentoraz pod sebou, a nie nad sebou alebo vedľa seba. Mano pôsobil ešte nervóznejším dojmom. Zábradlie na moste mu asi predsa len pripomenulo prekážky, ktoré mal v minulosti preskočiť. Jeho predchádzajúci majiteľ, Heiko Tünnermann, ho nepochybne

dosť často nútil do zdanlivo nevinných skokov, za ktorými potom padal z dvojmetrovej výšky. Mano stále očakával len to najhoršie. V sprievode môjho udatného Žolíka sa však predsa len veľmi dobre dostal na most a keď sme prešli do poslednej tretiny, chcela som si už vydýchnuť.

Ale vzápätí sa ktosi rovno pod mostom zaradil pred ťažký nákladiak! Vodič nákladného auta energicky stúpil na brzdu, aby zabránil nehode, pričom jeho spolujazdec začal ohlušujúco vrieskať. Žolík vystrašene vyskočil do vzduchu, ale pravdepodobne by som ho ešte dostala pod kontrolu, keby následne vodič nákladiaka rozhorčene nestlačil klaksón. Znelo to ako lodná siréna – a Žolík sa vydal na útek. Bezhlava vyrazil vpred a za ním rovnako vydesený Mano. Nuž, nikdy som vlastne nemala mimoriadny strach, keď Žolík cválal rýchlo. Nakoniec sa vždy opäť zastavil, najneskôr vo chvíli, keď sme prišli na známu trať, ktorú sme obyčajne absolvovali krokom. Dnes to však bolo inak, keďže môj relatívne čerstvo podkutý kôň cválal na holých železách dolu po asfaltovom moste. Keby sa tu Žolík pošmykol a spadol, nedopadlo by to tak šetrne ako pred chvíľou s Manom v tom bahne!

Napriek tomu som sa snažila neprepadnúť panike. Nezoskočiť, nestraťiť rovnováhu! Nepredstaviteľne odvážne som zotrvala v ľahkom sede, opraty som držala bez toho, aby som za ne ťahala a skôr som sa pokúšala pomáhať Žolíkovi pri udržiavaní rovnováhy. A tak sme prišli na koniec mosta bez toho, aby sme sa pošmykli! Hneď za ním viedla popri diaľnici poľná cesta, ale aby sme sa na ňu dostali, museli sme odbočiť doľava. Ibaže pri ostrom obrate na asfalte opäť hrozilo nebezpečenstvo. Takmer sa mi zastavilo srdce, keď sa pri ňom Žolík pošmykol! Počas niekoľkých skokov bojoval o rovnováhu, ale potom zacítil pod kopytami oporu, ktorú pre neho predstavovala nespevnená cesta! To ho, zdá sa, upokojilo a čoskoro by mohol prejsť dokonca do klusu. Lenže vtedy sa

za nami vynoril Mano. Po šoku s klaksónom určite zlyhalo Thorstenovo čarovné slovíčko i westernová uzda. Mano sa chcel skrátka dostať preč a teraz ešte raz vyštartoval aj Žolík. Tieto dva teplokrvníky sa vzájomne podnecovali k čoraz vyššej rýchlosti a šancu zabrzdiť ich som uvidela až v okamihu, keď sa vpravo zjavila cesta, ktorá viedla do kopca. Rázne som Žolíka odklonila preč z cesty vedúcej domov a nasmerovala som ho hore kopcom, pričom som mala na okamih pocit, že by sa mohol vzoprieť a napriek všetkému uháňať domov. Našťastie sa však predsa len ukázal byť ako poslušný a Mano cválal za ním, pričom cestou do kopca oba kone vytriezveli. Thorsten dokázal Mana v polovici svahu zastaviť a Žolík sa upokojil tiež. Museli sme už iba zísť dolu kopcom a hneď sme sa ocitli kúsok pred stajňou.

„Teraz,“ sucho podotkol Thorsten, „sme na tom s časom rozhodne dobre...“

Troška hystericky som sa zachichotala. „A nebolo to ne-skutočne romantické?“ spýtala som sa.

Nováčik

„Čože tu už robíte?“ zívla Svenja. Práve ospalo vkĺzla do stajne, zatiaľ čo ja s Thorstenom sme privádzali kone. Po našom dobrodružstve sme boli, samozrejme, čulí. „Nepovedzte, že ste to predsa len s tou svojou jazdou pred briezdením stihli!“

„No a?“ poznamenal Thorsten. „Lepšie neskoro ako nikdy!“

Svenja ho nedôverčivo pozorovala. „A popri tom ste sa naruživo váľali v bahne?“ spýtala sa vzápätí.

Musela som sa zasmiať. Thorsten sa počas cvalu ešte viac zamočil a zablatil a keď si teraz zložil jazdeckú čiapku, vyzeral navyše ako zmoknutý mních – vlasy na temene hlavy pricapené ako u rádových mníchov a okolo veniec vlhkých kučeravých lokničiek. Rozprávkový princ ani náhodou. Ale asi ani ja som práve nevyzerala ako nejaká víla. Na to, aby sa mi vlasy prilepili na hlavu ako helma, postačila jazdecká čiapka, no a hmla teraz na mojom účese dokonala dielo skazy. K tomu sa ešte tá trocha mejkapu, ktorý som si ráno naniesla, vďaka zrážkam a divokej jazde úplne rozmazala. Postačil jeden pohľad do zrkadla – Svenja, rovnako praktická ako márnivá, ho zavesila do stajne, odkedy sem chodieval jej priateľ Simon – a svitlo mi, že s časom na tom predsa len nie sme dobre.

„A takto chcete teraz do školy?“ vyslovila Svenja to, čo som si len myslela. „Snád' ste si aspoň priniesli háby na prezlečenie?“

Ja áno, Thorsten nie. No aby sme sa upravili do ľudskej podoby, potrebovali sme viac ako len jedno čisté tričko. Naliehavo som musela ísť do Svenjinej kúpeľne.

„Teraz sa choď upraviť, Lea, ja vezmem Žolíka rovno von!“ dobromyseľne povedal Thorsten a s námahou už aj

zdvíhal sedlo z chrbta môjho obrovského koňa. Žolík za mnou ľútostivo zaerdžal. Od Thorstena asi nemohol očakávať žiaden veľký bonus v podobe maškrtky na rozlúčku.

Thorsten pokrčil ramenami. „U mňa sa už aj tak nedá nič zachrániť. Budem tvrdiť, že som prišiel priamo z Laramie (westernový televízny seriál, pozn.red.). Zháňanie dobytky, veď vieš. Trvalo celé prázdniny.“ Uškrnul sa. „Môj oco by bol nadšený!“

Thorstenov otec neustále skrýval obavu, že jeho syn príliš zoženštie, pretože Thorsten sa nezaujímal ani o šport, ani o počítačové bojové hry. To bol aj dôvod, prečo Thorstena pred rokom dovliekol na kurz jazdenia. Jazdecký kurz pre matky a dcéry – naozaj bolo vrcholom trápnosti, keď sa tam pán Reiser objavil so svojim bacuľatým synom bez záujmu o šport. Väčšina dievčat tam aj tak mala oči len pre kone. Iba ja som sa cítila byť rovnako zbytočná. Koniec koncov, vtedy by mi ani len na um nezišlo, že by som sa niekedy mohla zamilovať do nejakého koňa!

Naopak, na to, aby som vôbec vkročila do jazdeckej stajne, som musela dostať úplatok vo forme návštevy koncertu mojej obľúbenej chlapčenskej speváckej skupiny. Celé to bol nápad mojej mamy, ktorá v sebe náhle objavila lásku ku koňom, ale nenabrala odvahu navštevovať jazdecký kurz sama. Napokon, bola by na ňom jediná dospelá medzi samými malými dievčatami, a to jej bolo trápne. No, a potom do mňa jedného dňa drgol Žolíkov nos tapíra a nič už nebolo také ako predtým... Rázne som sa donútila dať sa do poriadku. Teraz nebol čas na akékoľvek spomienky. Keď som chcela prísť do školy aspoň spolovice slušne upravená, musela som sa poponáhľať.

Pobrala som sa teda s plastovým vreckom, do ktorého som si zbalila džínsy a tričko do školy, do Svenjinho bytu, a opäť som raz pri tom pocítila voči svojej priateľke tichú závišť. Bolo úžasné bývať takpovediac rovno nad stajňou, zjednodušovalo

to život. Ale ja som sa tiež nemohla sťažovať. Svenja sa o svoje šťastie mať vlastnú stajňu s pastvinami a jazdiarňou veľkoryso podelila s Thorstenom, mojou mamou a so mnou. Svoje kone sme tu ustajnali za veľmi priaznivých podmienok, pričom Svenjiným rodičom sme tak pomohli toto zariadenie zaplatiť. Dom, pastviny a stajne kúpili iba pred pár mesiacmi. Predtým žila Svenjina islandská kobyla Hrifla v záhrade ich domu v radovej zástavbe – čo neustále vyvolávalo spory so susedmi. Žolík a Mano bývali vtedy v jazdeckej stajni jedného predpotopného podniku, v ktorom ešte držali kone v malých, tmavých boxoch, a von ich vyvádzali len na jazdenie.

Uháňala som do Svenjinej izby a tam som si náhlivo vymenila rajtky za džinsy a tričko s obrázkom koňa za čistý vrch. Potom som bežala do kúpeľne, rýchlo som si umyla tvár Svenjiným čistiacim krémom a dúfala som, že z toho nedostanem vyrážky.

Kým som si kefou prečesávala vlasy, vrhla som krátky pohľad von z okna na pastviny. Žolík a Mano sa tam práve výdatne váľali, zatiaľ čo Thorsten sa vyšvihol na svoj bicykel.

Ani bozk na rozlúčku... Vzdychla som si. Táto romantická jazda dopadla naozaj strašne. Ale nebolo možné, aby na mňa Thorsten čakal. Jeho škola bola ďalej ako Svenjina a moja – a on musel predtým tiež bezpodmienečne do kúpeľne, aby sa zbavil aspoň toho najhrubšieho blata. Napriek tomu z neho bolo cítiť kone – ale veď až vďaka tomu boli kovboji poriadne atraktívni. Dúfajme, že v jeho triede z toho neodpadne príliš veľa dievčat.

Pokúsila som sa prinútiť svoje krátke hnedé vlasy, aby si to namierili všetky rovnakým smerom, ale to sa opäť raz ukázalo byť ako beznádejné. Nakoniec som si do nich pevne nastokla pestré vlásenky – teraz to snád' vyzeralo, že ten virvar nie je výsledkom divokej jazdy, ale kreatívneho stylingu trvajúceho celé hodiny.

Nakoniec ešte troška zo Svenjinho balzamu na pery a kontrolný pohľad do zrkadla. A už bolo treba ísť.

Keď som konečne zišla dolu, Svenja už na mňa čakala. Dopriala si, prirodzene, dostatok času na úpravu a vo svojej džínsovej minisukni a ružovom pulóvriku vyzerala nádherne. Polodlhé blond vlasy mala rozpustené, čerstvo umyté sa leskli a voňali ako ostružiny.

„Teraz ale preč, ideme neskoro!“ povedala a už opäť zívla. Ako mi hneď na to prezradila, tiež spolu so svojím priateľom Simonom absolvovala rozlúčkovú jazdu. Avšak nie pred východom slnka, ale za splnu mesiaca.

„V tomto období predsa spln vôbec nie je,“ namietla som, zatiaľ čo sme na bicykloch zamierili do mesta.

„Sedí, bola tma ako v rohu,“ dodala Svenja. „Ten mesiac sme si jednoducho primysleli. Rozhodne to bolo veľmi romantické.“

Pravdaže, predstavovala som si tú atmosféru skôr ako v hororovom filme „Záhada Blair Witch“ o čarodejnici, ale, na druhej strane, v porovnaní s Thorstenom u Simona kvality princa výrazne prevažovali. Keď sa pred pár mesiacmi s andalúzanom svojej mamy objavil v lese, mysleli sme si so Svenjou, že máme skrátka nejakú halucináciu: polodlhé hnedé kučery, sivé zasnené oči, k tomu oblečenie ako princ z rozprávky „Tri oriešky pre Popolušku“... Ak by niekto mohol človeku spríjemniť aj ten najtmavší les, tak to bol Simon. Okrem toho boli obaja, Svenja aj Simon, veľmi dobrými jazdcami, takže sotva existovalo nebezpečenstvo, že sa im príhodi nejaká nepríjemnosť, ako sa práve stalo Thorstenovi a mne.

„Dnes ráno by som však potrebovala ešte najmenej dve hodiny spánku,“ vzdychla si Svenja. „A čo celkom určite nemusím, je škola. Myslíš, že nás hneď pošlú s rozvrhom hodín domov, alebo uskutočnia svoju hrozbu a potiahnu celé predpoludnie?“

Toho posledného som sa obávala, ale teraz som tam chcela predovšetkým doraziť. Stihli sme to naozaj v poslednej minúte. Zvonček už zvonil, keď sme sa hnali hore schodmi do našej triedy. Na chodbe sme však natrafili na nejakého chalana. Veľmi dobre vyzerajúceho mladíka. Bol vysoký a štíhly, mal úzku tvár a takmer južansky tmavé oči, k tomu nalakované čierne vlasy. Tvár mal zľahka opálenú, obočie pekne klenuté – nos snáď trochu „oblúkovitý“, ako by človek povedal u koňa, teda zahnutý, zobákový. Ale aj to ho robilo výrazne zaujímavým. Svenja ihneď nasadila svoj najmilší úsmev a ja som dúfala, že som od koňa priveľmi intenzívne nenapáchla.

„Neviete náhodou, ako sa dostanem do ôsmej A?“ Ten chlapec mal pokojný zastretý hlas, jeho pery pôsobili mäkko a pri hovorení odhaľovali snehobiele zuby.

Svenja a ja sme horlivo prikývli.

„Nasleduj nás!“ vážne povedala Svenja, až som sa musela zachichotať.

Chalan sa na nás pozrel trochu úkosom, ale do triedy nás sprevádzal. Vstúpili sme presne sekundu po pani Loschinskej, našej triednej učiteľke.

„No, veď už bolo akurát načase, povedala s úsmevom, keď sme sa náhlili do jedinej ešte voľnej lavice pre dvoch. Vyzeralo to tak, že ju pre nás obsadila Glory, moja najstaršia, do koní nezbláznená priateľka. Stoly boli usporiadané do tvaru podkovy, takže som mohla sedieť medzi Svenjou a Glory. Na druhej strane sa vedľa Svenji usídlila Nele, bezpochyby nie bez postranných úmyslov. Nele totálne prepadla koňom, všetok čas trávila v jazdeckej stajni, ale nemala, bohužiaľ, ani najmenšiu šancu dostať vlastného koňa. Jej najväčším snom bol kôň, o ktorého by sa mohla starať, a tak sa kvôli tomu bez zábran vnucovala každému majiteľovi koňa. U Svenji a mňa však pri tom narazila na odpor. Aj keď nám jej bolo ľúto, zdala sa nám byť trošku nervózna. A my sme pre ňu tak či tak nemohli

urobiť nič. O svoje kone sme sa starali sami, žiadne dievča sme k nim nepotrebovali. Napriek tomu Nele vyhládavala našu prítomnosť. Koniec koncov, Svenja prenajímala miesta na ustajnenie. Takže sa mohlo stať, že sa k nej pozajtra nast'ahuje s troma úplne nezaopatrenými koňmi snov dakto, kto čaká len na to, aby ich mohol dať Nele bezplatne k dispozícii.

Miesto vedľa Nele bolo voľné – nikto asi nechcel sedieť vedľa dievčaťa, ktoré hovorilo iba o koňoch a myslelo výlučne len na kone.

Čiže keď teraz pani Loschinská hľadala miesto pre nováčika, bolo celkom prirodzené, že jej pohľad padol na Nele. Ale najprv ho prinútila, aby sa predstavil.

„Takže ja som Dárius Wiese...“ povedal chlapec. Hlas mal pokojný a príjemný, to mi hneď napadlo už predtým na chodbe. Ale aké cudzokrajné meno...

„Perzský veliteľ vojska...“ zasípela Svenja, ktorá mi znova raz čítala myšlienky. „A rotvajler našej bývalej susedky...“

Tá dáma nepochybne objasnila Svenji pôvod exotického mena svojho izbového psíčka.

„A ja... áno... ech... ja... teda, my sme sa sem prísťahovali a práve teraz som... ech... tu.“

Kvalitami pre talkshow ten chlapec príliš neoplýval. Ale dobre, okrem nadaných rečníkov, ako je, povedzme, Svenja, by bolo asi každému trápne, keby musel pred novou triedou hovoriť o sebe.

„Čo je tvojím obľúbeným predmetom, Dárius?“ opýtala sa pani Loschinská. Vďaka takejto otázke začala koktať i samotná Svenja, keď bola v triede nová ona.

„Áno... ech...“ povedal Dárius a potom sa rozhodol, ako sa dalo očakávať, pre šport.

„A máš nejaké záľuby, o ktorých by si nám chcel niečo porozprávať?“

„Hm...ech... jazdectvo.“ Toto odhalenie vybuchlo v našom kúte ako bomba. Pozornosť zbystrila predovšetkým Nele. Jazdec! Chalan! A jediné voľné miesto v triede bolo vedľa nej!

Pre pani Loschinskú bolo samotné vyslovenie slova jazdectvo dôvodom na to, aby rázne ukončenie vypočúvanie. Zrejme si príliš dobre pamätala na Svenjino prvé vystúpenie v tejto triede.

Počas podrobného popisu životného príbehu jej kobyly Hrifly, jej vlastnej jazdeckej kariéry a, prirodzene, Hriflinho pôvodu až po šieste storočie, kedy Island dostal svoje súčasné meno, preletela polovica hodiny ako nič. V každom prípade aspoň pre Svenju. Pani Loschinská a zvyšok triedy sa na smrť nudili.

Zdalo sa však, že Dárius žiadnu prednášku neplánuje, vyzeral byť spokojný, že sa môže usídlit' vedľa Nele. Tá mu hneď aj pomohla s formulárom pre rozvrh hodín, prirodzene, vyzdobenom koníkmi.

Inak prvý školský deň prebiehal bez pohromy. Učitelia síce bez milosti odučili štyri hodiny, ale predsa len ešte nešlo do tuhého, diskutovali sme hlavne o organizačných záležitostiach, o budúcich témach výučby a o povinnom čítaní. Dárius musel ešte zvládnuť odpovede na otázky dvoch ďalších učiteľov, ale to nebolo, prirodzene, nič proti tomu, čo ho čakalo cez prestávku od Nele.

„Ty jazdiš??? Ja tiež jazdím!!!“

Konečne bolo po škole, no ja so Svenjou sme na bicykloch nezamierili do stajne, ale rovno domov. Stretnúť sme sa mali neskôr popoludní. Moja mama mala v podvečer hodinu jazdy v neďalekej chovnej usadlosti na Höhnwegu a ja som jej sľúbila, že pre ňu pripravím jej kobyly Millie. V pondelok popoludní mávala obvyčajne voľno, ale jej kolegyňa v cestovnej kancelárii bola na materskej, a tak mama bez prestávky robila nadčasy.

Svenja práve jazdila na svojej Hrifle po jazdeckom areáli a ja som sa s Millinou ohlávkou ponevierala po dvore. Okrem toho, v stajni bola Cerrin, neter pani Engelovej, ďalšej majiteľky koní, ktorá obe svoje zvieratá ustajnila u Svenji. Cerrin sa starala o sivú kobyľu Annabell, ale v poslednom čase o ňu očividne stratila záujem. Annabell bola bývalým rodeovým koňom a teraz i predtým zvykla vyhodit' každého jazdca zo sedla. Cerrin, ohnivá prívŕženkyňa „zaklínača koní“ Brada Dillingera, spomínaného na začiatku, mala toho koňa „skrotit'“ po niekoľkých dňoch. Avšak doteraz s tým neuspela, naopak: Po každom pokuse o jazdu, pri ktorom sa Cerrin spoľahlivo ocitla v piesku, bola Annabell čoraz nervóznejšia. Pritom na jar na nej Svenja a Simon veľmi úspešne zapracovali. Dúfali, že kôň bude môcť veľmi skoro cválať prv, než Cerrin nanovo zmarí všetku snahu.

Dnes však Cerrin ambície zaklínača neprejavila. Namiesto toho vyrušovala Svenju pri jazdení tým, že sa snažila primäť k pohybu druhého koňa pani Engelovej, zauzdeného iba jednou ohlávkou. Keďže ani Aimée, ktorej to nijako zvlášť nešlo, ani Cerrin neabsolvovali riadny jazdecký výcvik, od začiatku sa to vyvíjalo zle. Aimée striedavo nabiehala do Svenjinho koňa alebo sa stavala Hrifle do cesty.

„Vôbec neviem, čo s ňou je!“ hromžila Cerrin. „Nazdávam sa... chyba je predsa len asi aj v tebe...“

„Jednoducho by som sa konečne naučila jazdiť!“ jedovato namietala Svenja. Z duše nemohla Cerrin vystáť – aj preto, lebo kým Simon rozpoznal vo Svenji spriaznenú dušu, zamiloval sa najskôr do tejto peknej červenovlásky.

Uvažovala som, ako by som mohla celú vec urovnať – Cerrin bola nepríjemná, ale jej teta ju predbežne neplánovala vyhodit'. Pani Engelová bola skrátka príliš milá na to, aby jej dala výpoveď. Často sa síce správala dosť pochabo, ale všetci sme si postupne na ňu i na jej rozmary zvykli.